

in dit bulletin

02/03 Desmet studio's **2** **Het filmfestival**

Regisseur Martijn Bleken-
daal te gast op filmfestival in
Desmet studio's

23/3 Uilenburgersjoel **4** **Elsje en de Bluesmannen**

Terug naar de tijd van
de 'bluesqueens'.

14/04 De literaire Salon **5** Ariejan Korteweg en Jos van hest interviewen **Adriaan van Dis & Robin Block**

Terug naar hun 'roots'

SOOP lezingen **5** 29/02 **Ko van Geemert** 28/03 **Eveline van Dijk**

Plantagegedicht **6**

Kind van een nieuw getij
door dichter Edgar Cairo

Dromen in de Plantage **6** **Dromen van het Meijer-Visserplein**

Foto voorzijde:
*Elsje en de Bluesmannen. Te zien
en te beluisteren 23 maart in de
Uilenburgersjoel.*

Beste vrienden,

Een nieuwjaar en veel leuk nieuws. Uw voorzitter was aan allerlei vernieuwing toe, zelfs een nieuwe baan, maar is ook voor de vereniging naar nieuwe actieve mensen op zoek geweest. Voor de muziekcommissie mogen we Marianne Selliger en haar man Dirk Hooglandt, beiden musici, verwelkomen. U hebt hen in het verleden al een paar keer zelf kunnen zien optreden. In de redactie zal de volgende editie Ariejan Korteweg plaatsnemen, u kent hem natuurlijk al van de literaire middag, en zowel in het bestuur als in de redactie schuift Evelien Boer aan. Verfrissend dat we in diverse commissies weer wat nieuw bloed hebben.

Goed lijkt me om al die mensen, die naast het bestuur de vereniging (gaan) dragen, eens bij naam te noemen.

Literair/poëzie: Jos van Hest en Ariejan Korteweg

Filmfestival: Hetty Krapels, Lies Jansen, René Mentink

"Hoe maakt u het": Kathleen Warners

Muziek: Marianne Selliger en Dirk Hooglandt

Redactie bulletin: Erik Hardeman, Evelien Boer, en Ariejan Korteweg.

Vormgeving bulletin: Jeroen Robbertsen

Maar zonder teksten en illustraties geen bulletin: Hiervoor zijn o.a. regelmatig verantwoordelijk Ester Wouthuyzen, Willem Campschreur, Joke van der Weij en Joanna Blaisse.

Met z'n allen hopen we voor u weer een aantrekkelijk programma te hebben gemaakt.

Geniet!

Regisseur Martijn Blekendaal te gast op filmfestival

“Er zijn twee lijnen in mijn werk te onderscheiden, jeugd en mijn zwarte identiteit”

Interview door Erik Hardeman

De naam van de gast op het jaarlijkse filmfestival zal niet veel lezers van dit bulletin wat zeggen. Toch zal het niet vaak zijn voorgekomen dat zij al zoveel van zijn films gezien hebben als juist deze keer. Als regisseur droeg Martijn Blekendaal de afgelopen jaren namelijk in niet geringe mate bij aan het succes van TV-series als Van Bahia tot Brooklyn (Nina Jurna), Na ons de zondvloed (Kadir van Lohuizen) en De IJzeren Eeuw en Goede Hoop (Hans Goedkoop).

We ontmoeten Martijn Blekendaal in Eye, waar de regisseur zich een enthousiast verteller toont. Neem alleen al zijn entree in de filmwereld. Hij studeerde aan de UVA politicologie en nieuwste geschiedenis en werkte om wat bij te verdienen in de bioscopen Cinecenter en Desmet.

“Op een avond zat ik achter de kassa voor mijn doctoraalscriptie ‘Wittgensteins Vienna’ te lezen toen Hans Goedkoop een kaartje kwam kopen. Hé, zei hij, dat boek ben ik ook aan het lezen. We raakten aan de praat en toen ik hem kort daarna weer ergens tegenkwam vroeg ik of hij mee-lezer wilde worden van mijn scriptie. Dat wilde hij wel en toen die scriptie klaar was vroeg hij of ik stagiair bij Andere Tijden wilde worden. Zo ben ik puur toevallig bij de TV terecht gekomen.”

Hij werd eindredacteur bij talkshows

over kunst en cultuur o.a. bij Matthijs van Nieuwkerk, maar op een gegeven moment was hij daar wel klaar mee. “Ik wilde zelf dingen gaan maken. Ik heb mij toen ingeschreven voor een Idfa-workshop, waarin zeven mensen vier maanden de tijd kregen om aan een filmplan te wer-

ken. Degene met het beste plan mocht de film maken. De anderen kwamen allemaal van de filmacademie, maar ik had bij Andere Tijden research-ervaring opgedaan en een scenario schrijven is vooral veel research doen. Daardoor won ik en kon ik in 2011 mijn eerste film maken, een documentaire over voetbalscheidsrechters.

Ik ben toen gestopt als eindredacteur en ben alleen nog maar documentaires gaan maken. Met Hans Goedkoop heb ik voor Andere Tijden aan verschillende series gewerkt en ik ben ook jeugd-

documentaires gaan maken, want daar ligt mijn passie. Mijn eerste jeugdfilm was ‘De letsnut’, een documentaire over een jongen uit groep 8 die naar de kunstacademie wil en dan een jaar mag meelopen met de middelbare schoolopleiding van de kunstacademie in Den Haag. Een bijzondere jongen en daardoor een heel aansprekende film.”

Jeugdfilm

Voor de letsnut kwam Blekendaal zelf met het idee en het mooie daarvan is, zegt hij, dat je als regisseur helemaal eigen baas bent. “Daardoor heb ik ook zo’n persoonlijke jeugdfilm kunnen maken als ‘De man die achter de horizon keek’ over de mysterieuze verdwijning van conceptueel kunstenaar Bas Jan Ader. De meeste jeugdfilms gaan over kinderen, dat lijkt welhaast een ongeschreven wet, maar ik vroeg me af of dat niet anders kon. Dat is uitgemond in de film over Ader. Het gegeven dat hij verdwenen is en dat hij raadselachtige filmpjes maakte, leent zich goed voor een film voor kinderen, want het is spannend en er zit een zoektocht in. Het lastige was alleen dat ik niet echt een hoofdpersoon had. Ik wilde meer het thema centraal stellen: vallen, falen, wat is dat nou?”

Daarmee werd het meer een filosofische zoektocht, maar als je dat opschrijft in een filmplan worden ze bij het filmfonds en bij de NPO heel nerveus, want dat vinden ze te ingewikkeld voor kinderen. Ze vroegen me voortdurend: ja maar wat gaan we dan zien? Nu wist ik dat zelf

ook nog niet precies, maar ik had er wel vertrouwen in dat wat ik voor ogen had kon werken, en uiteindelijk kreeg ik groen licht. Ik heb vooral geprobeerd om de creativiteit en de fascinatie voor dingen die je als kind hebt, in de film tot uiting te laten komen. Ik voelde me tijdens het filmen ook zelf weer dat jongetje van 10 dat thuis eindeloos zat te tekenen. Er zijn volwassenen die zeggen: het is niet echt een film voor kinderen geworden, want het gaat over een conceptueel kunstenaar, dat begrijpen ze niet. Maar in België heeft de film wel de prijs voor beste jeugdfilm gekregen. Notabene van een kinderjury, dus met dat onbegrip valt het wel mee."

Persoonlijk

Naast maker van jeugdfilms is Blekendaal zoals gezegd een veelgevraagd regisseur van vaak door anderen gepresenteerde TV-series. "Maar, zegt hij, dat wil niet zeggen dat je dan als regisseur geen grote inbreng hebt. Want jij schrijft, in samenwerking met de researcher, het script en de voice-over teksten en in feite ben jij daarmee de spil van het geheel, degene die bepaalt wat er in de film gebeurt. Toch voelt zo'n serie door de aanwezigheid van de presentator iets minder als je eigen film. Dat komt natuurlijk ook omdat in de krant staat dat het gaat om een serie van Nina Jurna of van Hans Goedkoop. Kijkers weten vaak niet eens dat jij de regisseur bent, maar ik heb gelukkig niet zo'n groot ego dat ik dat een probleem vind, en ik ben ook wel weer blij dat ik niet voortdurend in beeld ben." Hij lacht. "Want ook alle kritiek komt bij de presentator terecht."

Hij werkt overigens alleen mee aan series waarin hij iets van zichzelf kwijt kan, vertelt hij. "Er zijn twee lijnen in mijn werk te onderscheiden: jeugd en mijn zwarte identiteit. Neem de serie 'Goede Hoop' over de invloed van Nederland op de geschiedenis van Zuid-Afrika. Dat was voor mij ook een verkenning van de zwart-wit verhouding in de wereld. Wat betekent het, zowel in Nederland als in een zwart land als Zuid-Afrika, om zwart te zijn? Door de verhalen die we daar hoorden, de mensen die we ontmoetten en hoe mensen daar op mij reageerden, is dat voor mij een heel persoonlijke reis geworden. Dat geldt trouwens ook voor de serie 'Van Bahia tot Brooklyn'. Voor Nina was het, omdat zij geadopteerd is, een zoektocht naar haar Caribische identiteit. Omdat ik zelf ook geadopteerd ben, was dat ook voor mij een bijzondere ervaring. Ik zag mezelf heel duidelijk in haar zoektocht gespiegeld."

Landingsbaan

Hij heeft inmiddels heel wat bijzondere plekken op de wereld gezien, van een onderzoeksstation op de ijskap van Groenland met op honderden kilometers in de omtrek geen mens te bekennen tot aan een goudmijn diep in de binnenlanden van Suriname. "Op de vlucht daarheen zou een Surinaamse geluidsvrouw meegaan, een jonge vrouw van 21, maar de avond ervoor belde haar vader op: "mijn dochter gaat niet mee, want ik vertrouw die maatschappij niet, hun toestellen zijn al te vaak neergestort." De volgende ochtend kwam er een piloot aanwandelende die vertelde dat hij was ontslagen bij een maatschappij in Amerika maar dat hij gelukkig nog wel in Suriname mocht vliegen. Hij zei ook nog dat we met alle bagage eigenlijk te zwaar waren, maar dat we het maar moesten proberen en dat hij dacht dat het wel zou lukken. Dat was zo'n moment dat ik dacht, waar ben ik aan begonnen? We zijn daar veilig geland, maar de landingsbaan lag midden tussen de heuvels en bij het opstijgen moest de piloot de neus van het vliegtuig zo snel mogelijk omhoog zien te krijgen om niet tegen zo'n heuvel op te vliegen. We hadden de producer en de researcher al eerder teruggestuurd om het toestel wat lichter te maken, maar toen we weer veilig en wel in Paramaribo op de grond stonden, heb ik wel even een zucht van verlichting geslaakt."

HET PROGRAMMA

Presentatie Hetty Krapels

13.00 uur:

Introductie van de hoofdgast van deze editie regisseur Martijn Blekendaal

13.05 tot 13.20:

Titaantjes

Balletdanser Rodriquez en choreograaf Hans van Manen

De 12-jarige Rodriquez is een half jaar lang, zonder dat zijn oma en vader het wisten, stiekem naar balletles gegaan. Inmiddels zit hij op De School voor Jong Talent van het prestigieuze Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Voor Rodriquez is Hans van Manen zijn grote voorbeeld. In een bijzondere ontmoeting krijgt hij goede tips en wijze levenslessen van Hans.

13.20 tot 13.50 uur:

De man die achter de horizon keek

Bas Jan Ader, een Nederlandse kunstenaar en avonturier, verdwijnt in 1976 op raadselachtige wijze als hij in het kleinste zeilbootje ooit de Atlantische Oceaan probeert over te steken. Een tragisch ongeval of was er meer in het spel? Over de kunst om te vallen en de angst om te falen. Een ook voor volwassenen fascinerende jeugdfilm.

13.50 uur tot 14.10 uur:

Gesprek met Martijn Blekendaal over de twee getoonde films.

14.10- 14.25 uur

De onzichtbaren

Een korte preview uit de nieuwe lange documentaire waar Martijn op dit moment aan werkt over mensen die als kind onzichtbaar moesten zijn om te overleven.

14.25 uur -14.45 uur

PAUZE

14.45 - 15.45 uur:

De dertiende man, inclusief kort nagesprek
Film over drie scheidsrechters in het amateurvoetbal, waarin het nu eens niet draait om de bal, maar om verantwoordelijkheid en gezag en de gedragsverruwing op en rond het veld. Met het scenario voor deze film won Martijn de IDFA Scenarioworkshop in 2009.

15.45 uur - 16.35 uur:

Caribische verhalen: Brooklyn

Met meer dan een miljoen mensen woont in Brooklyn, New York de grootste Caribische gemeenschap buiten de Cariben. Een diaspora, die blakend van energie laat zien hoe de last van ontworteling samen kan gaan met aanstekelijke levenslust en hoe een zoektocht naar identiteit de basis kan leggen voor verbinding en creativiteit.

16.35 uur: Nagesprek en afsluiting

17.00 uur: Borrel

HET FILMFESTIVAL

Datum	Zaterdag 2 maart
Tijd:	13.00 tot 17.00 uur
Locatie	Desmet Studio's Plantage Middenlaan 4 A
Toegang	Gratis, niet-leden €10,-

Elsje en de Bluesmannen

Terug naar de tijd van de 'bluesqueens'

Interview door Erik Hardeman

Hoe veelzijdig het culturele aanbod van de Vrienden ook mag zijn, de blues neemt in de programmering tot nu toe een ondergeschikte plaats in. Daar komt op 23 maart verandering in als Elsje en de Bluesmannen de Uilenburgersjoel op zijn kop komen zetten. Zij voeren hun publiek mee naar de glorie-dagen van Mamie Smith, Sippie Wallace en andere 'bluesqueens' uit de delta van de Mississippi.

*I can't sleep at night
I can't eat a bite
'Cause the man I love
He don't treat me right*

Met het nummer Crazy blues zorgden zangeres Mamie Smith en haar Jazz Hounds in 1920 in de VS voor een sensatie. Het was niet alleen een van de eerste (78-toeren)plaatopnames, maar ook het eerste bluesnummer dat een hit werd. Dat nummer opende de deur voor veel andere zwarte blueszangeressen, vertelt Michael Rubinstein van de Bluesmannen, een zevenkoppige formatie van muzikanten die hun hart verpand hebben aan de blues uit de eerste veertig jaren van de vorige eeuw.

De Bluesmannen zijn voortgekomen uit een band waarin aanvankelijk vooral de elektrische blues van na de oorlog centraal stond, vertelt Rubinstein. "Later gingen we ook meer akoestisch spelen en kregen we het idee om niet alleen muziek te maken, maar er ook iets bij te vertellen en tussen het spelen door oude foto's te laten zien. Maar die opzet vonden we al snel te beperkt en

geleidelijk hebben we er daarom een echte voorstelling van gemaakt met ook veel ruimte voor persoonlijke verhalen over de zangers en zangeressen uit die begintijd. Ze zijn vaak anekdotisch maar altijd waarheidsgetrouw, want alles wat wij vertellen berust op gedegen bronnenonderzoek."

Aanvankelijk vertelden de bandleden de verhalen zelf, maar omdat dat niet ideaal was, zochten ze iemand die 'de boel een beetje aan elkaar kon praten', zoals Elsje de Wijn het formuleert. "Dat was drie jaar geleden, toen ik nog op het Entrepotdok woonde. Michael was mijn buurman en op een gegeven moment vroeg hij of ik niet iemand wist voor de rol van verteller. Nou ja, ik had nog wel wat tijd en dit leek me leuk om te doen, dus zo ben ik zelf de verteller geworden."

Dat eerste programma heette 'Memphis Minnie, haar chauffeur en een fles whisky' en ging over het Riverside hotel in Mississippi, waar veel bluesartiesten in die begintijd optraden, vervolgt Elsje de Wijn. "Michael had er een heel verhaal van gemaakt waarin ik de kleindochter was van de eigenaren

van dat hotel, die van haar oma gehoord had hoe het er in haar tijd aan toe ging. Ik vertelde in die rol verhalen zoals over hoe Ma Rainey op het podium altijd tevoorschijn kwam uit een levensgrote Victrola grammfoon terwijl ze Moonshine Blues zong. De zangeressen, de bluesqueens, waren in die tijd echte sterren die nummers zongen met bij tijd en wijle heel gewaagde teksten, zoals het nummer 'Shave 'em dry'. (Ze lacht) Maar als ik mijn oma vroeg waar dat nummer over ging, wilde ze me dat niet vertellen."

Michael Rubinstein waarschuwt voor de misvatting dat bluesmuziek altijd langzaam en treurig is. "Dat idee wordt in de hand gewerkt door de betekenis die het woord 'blue' heeft in de zin van 'feeling blue'. Maar de blues is in de VS in de tweede helft van de negentiende eeuw in de Afro-Amerikaanse gemeenschap deels ontstaan als amusementsmuziek. Allerlei invloeden smolten toen samen, van het syncopische ritme dat met de tot slaaf gemaakten uit Afrika was meegekomen tot worksongs folk-songs en kerkmuziek. Rond de eeuwwisseling is de naam 'blues' voor die muziek in zwang gekomen, maar het was dus gewoon de populaire muziek uit die tijd."

Voor wie geïnteresseerd is in de geschiedenis van de blues staan op de website van Elsje en de Bluesmannen een groot aantal podcasts met verhalen en muziekfragmenten. Op de vraag waarom hun programma zich concentreert op muziek uit de jaren twintig antwoordt Rubinstein: "Omdat dat de leukste tijd is om over te vertellen. Eind jaren dertig werden andere soorten muziek populair, zoals jazz, en nog weer iets later ging de elektrisch gitaar in de blues een grotere rol spelen. Het ging steeds meer om de solo's en de instrumentale vaardigheid van de musici, terwijl het in de jaren twintig en dertig nog echt draaide om de liedjes en de teksten. Ook in ons nieuwe programma staan die centraal. We hebben er echt zin in om die muziek in de Uilenburgersjoel te komen spelen."

ELSJE EN DE BLUESMANNEN

Datum: Zaterdag 23 maart
Tijd: 14.00 uur
Locatie: Uilenburgersjoel
Toegang: Gratis.
Niet leden kunnen een kaartje kopen via www.elsjebuesmannen.nl

De literaire salon met Adriaan van Dis en Robin Block

Terug naar hun 'roots'

In de Literaire Salon gaan Ariejan Korteweg en Jos van Hest op zondagmiddag 14 april in gesprek met respectievelijk schrijver Adriaan van Dis en dichter Robin Block, die beiden een band met Indonesië hebben.

Adriaan van Dis

Hoewel de Hortus op loopafstand van het huis van Van Dis ligt, zal de buurt hooguit in het voorbijgaan ter sprake komen. Daarvoor vragen te veel andere onderwerpen om aandacht. Om te beginnen is er 'Naar zachtheid en een warm omhelzen', zijn jongste roman. De romancier Van Dis neemt voor veel van zijn boeken zijn eigen jeugd als uitgangspunt.

29 februari | Ko van Geemert

Ko van Geemert geeft een lezing over zijn nieuwe boek 'Dor Hout, bespiegelingen van 65-plussers over oud(er) worden en doodgaan'. Hij interviewde 116 mensen van boven de 65 en stelde ze vragen als: hoe kijkt u op uw leven terug, wat verwacht u van de toekomst, welk uur in uw bestaan zou u nooit meer over willen doen. De titel is ontleend aan een column van Marianne Zwagerman,

die vond dat ouderen als allerlaatsten tegen Covid gevaccineerd moesten worden, ze waren toch niks waard, uitgerangeerd, dor hout.

ISBN 978-94-648-9509-4

28 maart | Eveline van Dijck

Deze lezing is een wat afwijkende. Eveline van Dijck heeft de video De Wallen volgens IS.A gemaakt. IS.A is geboren met zowel mannelijke als vrouwelijke geslachtskenmerken. Opgegroeid als jongen, is hij pas na zijn 70ste zijn vrouwelijke kant gaan ontwikkelen. Eveline van Dijck maakte daarover een indrukwekkende documentaire, die we gaan bekijken en bediscussiëren in de gelagkamer.

SOOP-lezingen

SOOP LEZINGEN

Inloop: 16.00 uur, lezing: 16.30 uur. Na afloop de buurtborrel

In dit boek vertelt hij over een episode die nog amper aandacht kreeg: als jongen van 9 jaar trok hij een zomer lang in bij zijn opa Huibert, een herenboer die naar de stad verhuisde, en bij diens dienstmeid introk 'voor dag en nacht'. Vooral over haar - Ommie heet ze - gaat de roman. Hij vertelt over de spekpannenkoeken die ze bakte, over de liefde waaronder ze hem bedolf en over de verrekijker, waarmee de bangige Adriaan van veilige afstand de wereld kon observeren. Door die kijker zag hij de buurvrouw, een oorlogsslachtoffer met een houten been. Waarmee een belangstelling voor de Tweede Wereldoorlog werd geboren die een leven lang bij hem is gebleven.

Van Dis is niet alleen romancier, maar ook een geëngageerd essayist. 'Klifi', de roman die hij in 2021 uitbracht, staat in het teken van klimaatverandering. Tijdens de middag in de Hortus zal zeker ook 'De kolonie mept terug' ter sprake komen, zijn onlangs verschenen essay over het koloniale verleden van Nederland.

Robin Block

Van Robin Block verscheen vorig jaar de bundel 'Handleiding voor ontheemden', een fascinerende reis van meer dan honderd pagina's met verhalende gedichten en poëtisch proza. Het boek is het resultaat van een heel leven aan bewustwording over zowel zijn familiegeschiedenis als de geschiedenis van Nederland en Indonesië. Maar nog meer dan een politiek boek over kolonialisme en over de veranderende kijk daarop is het een fenomenale dichtbundel, gemaakt van taal.

Voor de dichter begon zijn schrijfproces met de roots-reis naar Indonesië die hij en zijn vader jaren geleden maakten. Die reis leverde een kennismaking op met de familie die daar nog woont en riep veel herinneringen en vragen op. Robin Block groef zich een weg door foto's, boeken en archiefpapieren die soms door inktrot bijna verpulverden onder zijn vingers. Gaandeweg zag hij een duidelijk patroon bij veel Indische families die dezelfde bagage en veerkracht met zich meedragen. De gevolgen van de koloniale geschiedenis werken door, tot aan de huidige generatie in Nederland én Indonesië. De bundel 'Handleiding voor ontheemden' is niet alleen een persoonlijk onderzoek maar ook een universele zoektocht naar antwoorden op existentiële vragen: Hoe eer je je verleden en je voorouders en groei je tegelijkertijd mee met je tijd? Wat betekent het om ergens te wortelen, je ergens écht thuis te voelen? Hoe zoek je een thuis tussen landen en vlaggen?

Auteursfoto: Ezme Hetharia

Datum	Zondag 14 april	Locatie	De Laranjezaal, Hortus
Inloop	14.30 uur	Toegang	Gratis, niet-leden €10,-
Tijd	15.00 tot 17.00 uur	Na afloop	borrel

LET OP RESERVEREN VIA ACTIVITEITEN@VRIENDENVANDEPLANTAGE.NL

Prent door Abraham Rademaker. Datering 1730 t/m 1735. Beeldbank Amsterdam.

Flaneren over het Meijer-Visserplein

Dromen van het Meijer-Visserplein

Wie vandaag de dag aan het gebied tussen de Hoogduitse Synagoge (tegenwoordig het Joods Museum) en de Portugees-Israëlitische Synagoge denkt, ziet een onafzienbare rij auto's voor zich die niet weten hoe snel ze via de Weesperstraat bij de IJ-tunnel of het Weesperplein moeten komen. Geen mens zal deze plek uitkiezen voor een ontspannen wandeling, ook al biedt het driehoekige Jonas Daniël Meijerplein er de ruimte voor.

Hoe anders was dat een paar eeuwen geleden? De Deventer Houtmarkt en de brug over de Muidergracht waren favoriete ontmoetingsplekken. Er werd geflanneerd en gediscussieerd en koetsen reden er af en aan. Hoe mooi zou het zijn, mijmerden enkele buurtbewoners bij het zien van oude gravures, als het gebied rond het Jonas Daniël Meijerplein en het eraan grenzende Meester Visserplein met zijn knoestige olijfbomen die functie van openbare ontmoetingsruimte weer terug zou kunnen krijgen.

Maar was dat een realistische droom? Lange tijd was die vraag stellen haar ook beantwoorden. Verkeersdeskundigen wisten het zeker: de Weesperstraat vormt een onmisbare schakel in het netwerk van hoofdverkeerswegen door de stad, zo onmisbaar dat zelfs niet te denken viel aan versmalling tot twee maal één rijbaan en tot het terugbrengen van de maximumsnelheid van 50 naar 30 km/uur. De hele stad mocht van de deskundigen autoluw worden, maar van de Weesperstraat en dus ook van het Meester Visserplein bleef je af.

Toch verschenen er in de loop van de tijd barstjes in dit pantser van verkeerstechische zekerheid, want hoe onmisbaar was een Weespersnelweg door de stad nu eigenlijk? Die vraag werd steeds vaker gesteld, en toen was daar eind 2022 opeens een met grote meerderheid aangenomen advies van de stadsdeelcommissie. De Weesperstraat kon best versmald worden en 30 km/uur was echt snel genoeg. Dat was voor de eerder genoemde buurtbewoners het moment om hun ideeën op papier te zetten. Hun droom kon dus wel degelijk werkelijkheid worden.

En zo verscheen dit najaar een fraai vormgegeven brochure met als titel 'Het Nieuwe Meijer-Visserplein'. In zestien bladzijden schetsen beeldend kunstenaar Marien Schouten en zijn medestanders niet alleen het visioen van een lommerrijk, autovrij plein op straatniveau. Bijzonder is dat zij ook de tunnel onder het Meester Visserplein bij hun plannen betrekken en in die ruimte van 6000 vierkante meter mogelijkheden zien voor onder meer een filmzaal, een tentoonstellingsruimte en een reservoir om regenwater vast te houden.

Toegeven, het is nog een droom, maar wat behalve een paar praktische bezwaren heeft dromen ooit belet om werkelijkheid te worden? In hun brochure zeggen Schouten en de zijnen: Het gebied rond de twee pleinen kan uitgroeien tot een nieuw stadshart voor Amsterdam Oost, zoals het Museumplein dat is voor Zuid en de Dam voor Centrum. En kunnen wij zeggen: zoals het dat ook al was voor onze verre voorouders op de gravure. Wat een fabelachtig vooruitzicht voor vrienden van de Plantage.

Plantagegedicht

Kind van een nieuw getij

*wat zijn rivieren zonder oevers, oevers zonder jou,
mij een belofte, onvervuld gebleven?
vandaar dat jij en ik verscheiden zijn.*

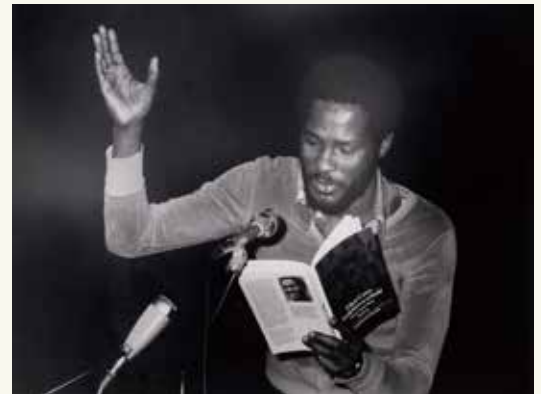
*onder de nacht van lege spraak, gevat in woorden,
wacht ons reeds vol waarheid uit dit leven,
voor de aftocht, in de scheiding, een korjaal.*

*laat ons niet gaan!, nee, laat ons zijn gebonden in
elkanders hart: jij mij 'n stroom, ik jou 'n bedding!
hoe dan zo'n tocht, zonder het wassen in ons
beiden?*

*kind van een nieuw getij! het is op deze wijze dat
de tijd heen drijft, op naar de kust!, waar in de keer
van tijding, leven en liefde, vloed in aanwas zijn*

Edgar Cairo (Paramaribo 1948 - Amsterdam 2000)

Uit: Masra Kodokoe/Mijnheer Kodoqius;
snarki& torki/proza & powesie. Amsterdam 1978.

Edgar Cairo, voordracht Den Haag, 1976.
Foto Jan Stegeman/Collectie Literatuurmuseum.

COLOFON

Redactie	Jeroen Robbertsen, Erik Hardeman en Evelien Boer
Vormgeving	Zin-in-vorm.nl
Uitgave	Vereniging Vrienden van de Plantage, Nwe Keizersgracht 108, 1018 VG Amsterdam
Bestuur	Joop Hox, René Mentink, Jeroen Robbertsen, Liesbeth de Ruijter, Monica van Steen en Kathleen Warners

WORD VRIEND VAN DE PLANTAGE

Nieuwe leden aanmelden via www.vriendenvandeplantage.nl.
Contributie particulieren €20, huisgenoten €8, instellingen/bedrijven vanaf €50 p.j. Betalingen NLO4 INGB 0004 4314 90 t.n.v. Vereniging Vrienden van de Plantage, Amsterdam.

HIER DE
ADRESSTICKER